

HET OPGEWONDEN STANDJE EN DE STEUNPILAAR

Het bekende Haagse kunstenaarsechtpaar Marcello&Els tekent vanaf 2001 aan de ADO-spelers portretgalerij. Hun veelzijdige oeuvre omvat van klein tot gigantisch groot werk. Vindingrijk, vaak actueel en soms spraakmakend. 'Iemand gelukkig maken met een plaatje' is hun roeping.

Eigenlijk begon het leven van de twee kunstenaars Marcello (58, grafiek, Gerrit Rietveld Academie Amsterdam) en Els (60, tekenen en schilderen, Koninklijke Academie Den Haag) van den Dop pas echt goed toen ze elkaar 25 jaar geleden leerden kennen.

EÉN EN ÉÉN IS DRIE

Marcello, net gescheiden, ondernam op dat moment van alles voor het spreekwoordelijke brood op de plank. "Een van mijn wilde ideeën was een promotieteam op rolschaatsen waarvan Els' dochter deel uitmaakte. Els kwam kijken naar de verrichtingen van dat leuke jonge stel schaatsers. Wat een lekker ding, dacht ik direct." Els had ook een echtscheiding achter de rug, begreep Marcello. Vervolgens draaide hij een hele middag rondjes om de telefoon in zijn zojuist betrokken pand aan de Koningin Emmakade 148 voordat hij tot actie over durfde gaan. De aarzeling bleek verspilde tijd.

"Els zei ja op mijn uitnodiging, we zijn in vijf minuten gaan samenwonen. Nooit meer overgegaan. Verliefd en wel besloten we nu samen serieus werk te maken van onze carrières in de beeldende kunst, onder het motto 1+1=3."

WHO THE FUCK

Ze kochten een Michelangelo-schildermachine, een grote inkjetprinter uit de grafische industrie, en scoorden in 1994 met het tijdsbeeld Very Important Portraits. Dertig bekende Hagenaars, onder wie Joris Voorhoeve, Bart Chabot en Pat Andrea op schilderijen van 1,50 x 1,30 meter. Het project genereerde veel aandacht en vestigde Marcello&Els definitief als kunstenaarsechtpaar. Het atelier bruiste van spraakmakende activiteiten, met onder meer de abonnementsserie Prent van de Maand, zestig etalage-installaties – waarvan 'Who The Fuck is Bill Clinton' hen in contact bracht met de CIA – en de groengele Den Hagelslag. Hun

Galerie HAAGS werd een begrip met wisselende exposities van vooral Haagse kunstenaars. Eind 1999 organiseerden zij de grote tentoonstelling Rembrandt2000 met vele bekende Nederlandse kunstenaars. Het was een succes, ze haalden de pers, waren op tv.

Els: "Rembrandt2000 liep goed toen ineens alles stil viel. Marcel kreeg totaal onvoorzien een hartinfarct en belandde op de intensive care. Een enorme schok. Gelukkig was het een kleiner infarct zonder restverschijnselen, maar het heeft even geduurd voordat de angst was verdwenen. Hij bande de sigaretten uit zijn leven." Een moeilijke tijd brak aan waarin Els een tijd lang in de zorg werkte om een faillissement af te wenden.

Marcello: "We stelden ons flexibel op en wisten het bedrijf met lesgeven, workshops en opdrachten te redden. Afkloppen, maar we hebben twee goede jaren achter de rug. Els kon medio vorig jaar stoppen met haar externe werk."

Enthousiast vertellen ze over hun activiteit

Marcello&Els achter de net voltooide tekening van Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band

ADVERTENTIE

“WE ZIJN IN VIJF MINUTEN GAAN SAMENWONEN.
NOOIT MEER OVERGEGAAN”

Beleid met Beeld, waarmee ze overheden en andere organisaties bijstaan in hun beleidstrajecten. Els: “We luisteren kritisch mee tijdens vergaderingen en sessies op de hei, illustreren het proces, brengen in beeld wat al pratend ontstaat.” Marcello: “Ik noem het Nijntje voor volwassenen, onwijs leuk om te doen. We dragen praktische metaforen aan om oeverloos vergaderen te voorkomen. Aan het eind van een sessie vatten we alles samen in onze tekeningen.” Els: “Met behulp van beelden onthoudt iedereen makkelijker. Voor een traject over waterveiligheid tekenden we bijvoorbeeld schaapjes in het water. Bij het thema langdurige zorg over mensen die niet voor zichzelf kunnen zorgen, vatten we de essentie van het probleem in een leeg bord met vork en mes en een klok op 18 uur. We waken voor jargon. Op woorden als meekoppelkansen en consensusmodellen kan je ons niet betrappen.”

POPICONEN

Aan Marcello's vindingrijke brein zijn drie nieuwe projecten ontsproten. Hij is begonnen aan een serie legendarische elpeehoezen van popiconen. Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band (Beatles, 1967) is na ontelbaar veel uren tekenen net af. Thriller (Michael Jackson,

1982) en Electric Ladyland (Jimi Hendrix Experience, 1968) zijn al in beeld gebracht.

“De volgende wordt Waiting for the sun van The Doors; artiesten als Patti Smith en Frank Sinatra spoken al door mijn hoofd.”

Voorts werkt het paar aan zwart-wit plafondtekeningen, ontleend aan details uit 17-eeuwse originelen. Ook zijn er plannen voor een serie tekeningen van de maand over de rijke Haagse pophistorie, vergelijkbaar met de prent van de maand die ze eind jaren negentig lanceerden.

“De tekening van de maand brengen we eveneens als abonnement. Hoogwaardige gicléeprints op aquarelpapier. Met taferelen zoals tijdens het volledig uit de hand gelopen Kurhausoptreden van de Stones in 1963: een agent die iemand van het podium trapt.”

Marcello&Els laten zich niet uit het veld slaan door bezuinigingen in de wereld van de schone kunsten, maar de visie op de cultuursector baart hen zorgen.

Marcello: “Ik vind het verschrikkelijk hoe populistisch Nederland de creatieve sector wegzet. Schandalig genoeg is dat via de rechtse pers door de rest van politiek en maatschappij overgenomen. Kunstenaars worden afgeschilderd als profiteurs. De sfeer is veranderd. We moeten ons wel blijven realiseren dat een beschaving bestaat

bij de gratie van een goede gezondheidszorg en een goed cultureel klimaat.”

TYPERING

Marcello: “Ja jeetje, Els! Zij is het beste wat me is overkomen. Een grote steun, zakelijk en privé. Vertrouwd alsof ze er altijd al was. We vullen elkaar goed aan, zijn altijd in discussie. Mijn gekkigheid en onparlementaire taalgebruik schaaft zij bij. Els kan soms wat chaotisch zijn, dan schiet ze in een onmogelijke versnelling omdat alles metéén moet. Ik denk liever even na, met een goed plan gaan dingen sneller. Toch is zij au fond geduldiger dan ik.” Els: “Marcel is een vat vol ideeën, de motor achter alles. De meeste ideeën weet hij als energieke ondernemer in de markt te zetten. Hij werkt verschrikkelijk hard in korte explosies. Na een kwartiertje tekenen bij Led Zeppelin moet hij altijd even luchtgitaar spelen. Een opgewonden standje. Als hij boos wordt over iets wil hij er meteen een heftige poster aan wijden.” Ze schiet in de lach. “In de tijd dat we via onze etalage met de stad communiceerden, maakte hij van het oranje HUP in een groen veld KUT toen Nederland uit het WK vloog. Nog nooit zoveel adhesiegetoeter voorbij horen komen.”